

Mihail Iurevich Lermontov

DEMONUL

Poem tradus din limba rusă
de George Lesnea

Prefață de Livia Cotorcea

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

Livia Cotorcea – *Demonul lui Lermontov* / 5

Partea I / 21

Partea a II-a / 59

1

Mâhnit Demon singuratic,
Deasupra lumii străbătea
Și fruntea, răscolind jăratic,
Trecutul sfânt i-l amintea:
Pe când, arhanghel peste cete,
Strălucitor domnea în rai;
Când, zvăpăiatele comete,

Lumină scuturând din plete,
Îi surâdeau făcând alai;
Când, prins de-o dornică uimire,
El cerceta cu gândul treaz,
Cum aștrii prin nemărginire,
Călătoreau fără răgaz;
Pe când, credea cu toată fala,
Având iubirea drept temei,
Necunoscând ce-i îndoiala
Și neștiind păcatul ce-i;
Când nu-l pândeau din nicio parte,
Milenii sterpe și deșarte...
Acum n-avea destul tumult,
Să-și amintească, mai departe,
De toate câte-au fost, demult.

2

Prin necuprins, rătăcitor,
Zbura lipsit de țel și pripă
Și secolii fugeau ușor,
Cum fuge clipa după clipă:
În monotone perindări.
Domnind peste pământ și mări
Și vânturând zadarnic hăul,

Făcea cu neplăcere răul;
Isca zâzaniei, fără gust;
Ispititoarei sale predici,
Demult n-afla pe lume piedici –
Și răul îi stârnea dezgust.

3

Spre munții Caucaz, s-abate
Cel izgonit din paradis.
Sub veșnice zăpezi surpate,
Ca un morman de nestimate,
Cazbecul scânteia-n abis.
Adânc de tot, cu țarmii sterpi,
Ca un imens cuiabar de șerpi,

Se despica, prelung, Darialul.
Și ca un tigru furios,
Frângându-și la cascade valul
Și tăbărând vijelios,
Printre prăpăstii de-ntuneric,
Răcnea clocotitorul Terec;
Iar fiarele din munți silhii
Și vulturii pleșuvi din aer,
Aminte iau la glasul lui;
Muiiați în aurul ceresc,
Drumeții nori, mânați de vaer,
Spre Miază-Noapte-I întetesc;
Ciudate stânci, pe aspră vatră,
Îngrămădite-n pâlc greoi,
Cu-ntoarse creștete de piatră,
Privesc năprasnicul șuvoi;
Trufașe turnuri priveghează,
Pe culmi cu rugini obraz,
Ca niște uriași de pază,
La poarta scumpului Caucaz;
Și tot ținutul prăvălatic,
Era măreț, era sălbatic!
Dar mândrul duh zvârli spre munți
Și spre dumnezeiasca stare,
Privire disprețuitoare,
Cu niciun semn de încântare,
Deasupra largei sale frunți.

4

Privești noi sub el răsar,
Ca un potop de frumusețe:
Jos, Gruzia-și așterne clar,
Covorul ei cu mii de fețe;
Tărâm visat de Dumnezeu!
Curg, murmurând printre tufișuri,
Pâraiele, clintind mereu